

การกำเห็ดสุรา.....

นำเสนอเมื่อ : 12 ต.ค. 2552

การกำเนิดสุรา

ในสมัยหนึ่ง พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดเชตวัน เมืองสาวัตถีทรงปรารภหญิงนักดื่มสุรา ๕๐๐ คน ผู้เป็นสหายของนางวิสาขามหาอุบลิกา ได้ตรัสอดีตนิทานมาสาธก ว่า...

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว สมัยของพระเจ้าพรหมทัต ครองเมืองพาราณสี มีนายพรานป่าคนหนึ่งชื่อสุระ ได้เขาป่าเพื่อหาของป่าคายนาย มีตนไม้คนหนึ่งลำต้นตรงสูงขนาดเท่าคนยืน มี ๓ คาคบ ตรงกลางมีโพรงขนาดเท่าตุ่มน้ำ เมื่อฝนตกน้ำก็จะซึ่งเต็มเปี่ยม ลูกสุมอมะขามป้อม และพริกไทยที่ขึ้นอยู่รอบข้างต้นไม้ นั้น ก็จะหล่นไปหมักอยู่ในน้ำนั้น และที่ใกล้ ๆ ต้นไม้นั้นมีชาวสาธิตเกิดเองอยู่เมื่อนกคาบรวงข้าวสาธิตบินไปจับกินอยู่บนต้นไม้ นนมิลิตข้าวสาธิตก็หล่นลงไปใต้น้ำนั้น

เมื่อยางเขาถูกดูรอน ฝูงนกกระหายน้ำก็จะบินมากินน้ำที่ต้นไม้นั้น ก็มีนเมพาลัดตกลงไปที่โคนต้นไม้ นนมอยหลับไปสักครู่หนึ่งก็บินขึ้นไปได้ ฝูงลิงก็เช่นกัน วันหนึ่งนายพรานสุระไปพบเห็นสิ่งแปลกประหลาดนั้นเขา ก็คิดแปลกใจว่า "แปลกจริงหนอ..ถ้า น้ำนี้มีพิษ พวกสัตว์เหล่านี้คงตายไปแล้วละ"

แต่นมมันร่วงลงมานอนสักครู่หนึ่งแล้วก็เดินหนีไปได้ น้ำนี้คงไม่มีพิษอะไร" จึงลองดื่มดูเกิดอาการมีนเมาแล้วอยากกินเนื้อสัตว์ จึงก่อไฟบังนที่ร่วงลงมาพื้นดินนั้นกิน มีหนึ่งพองน้ำ มีหนึ่งถือปึงนกกัดกินเขาเป็นนอยู่อย่างนี้ถึง ๒ วัน จึงออกเดินทางของป่าโดยไม่ลืมหัดนำใส่กระบอกไม่ใผนำไปดื่มด้วย

ในที่ไมไกลจากนั้น มีตบสชื่อวรุณะป่าเพ็ญพรตอยู่ นายพรานสุระเมื่อเดินทางของป่าไปพบเห็นตบสนั้นเขา จึงชวนให้มาดื่มน้ำที่เขาใส่กระบอกไม่ใผไปดด้วยนั้น คนทั้งสองจึงดื่มกันกับเนื้ออย่างรวมกัน เพราะเหตุนี้คนนั้นเขาจึงเรียกวาสราบาง วรุณเียงตามชื่อของพรานและตบสนั้น

เมื่อดื่มกันด้วยกัน คนทั้งสองจึงเกิดความคิดในการประกอบอาชีพได้อย่างหนึ่ง พวกกันตักน้ำใส่กระบอกไม่ใผแล้วหาเขาเมืองไปถวายพระราช พุระราชเสวยแล้วเกิดจิตใจในรสชาติจึงรับสั่งให้คนทั้งสองนำมาถวายอีก พร้อมกับประทานรางวัลให้พวกเขาทั้งสองไปให้น้ำนั้นมาถวายพระราชอีกเมื่อหมดก็รับสั่งให้ไปนำมาถวายอีก ในระหว่างทางคนทั้งสองจึงปรึกษากันว่า "พวกเราไม่สามารถจะเที่ยวมาเที่ยวไปไดตลอดปี หาทางปรุงสุราขึ้นเองในเมืองจะดีกว่า" จึงจัดจำสิ่งประกอบในน้ำนั้นแล้ว นำมาปรุงในเมืองถวายพระราช และขายให้แก่ประชาชนทั่วไป ชาวเมืองพากันดื่มสุราจนมัวเมาไม่ประกอบอาชีพ เลยยากจนเชียวใจไปตาม ๆ กัน ไม่นานเมืองนั้นก็เหมือนเมืองร้าง มีแต่คนเฒ่าเฒ่าไม่มีคนทำมาหากินอะไร

คนทั้งสองเมื่อเห็นว่าไม่มีใครจะมีกำลังทรัพย์พอจะซื้อสุราได้แล้ว จึงหนีไปอยู่เมืองพาราณสี ไม่นานเมืองพาราณสีก็เป็นเช่นกันกับเมืองร้าง จึงหนีไปอยู่เมืองสาวัตถี ในสมัยนั้นพระเจ้าสพมิตตปกครองเมือง พระองค์ได้ทำการต้อนรับคนทั้งสองเป็นอย่างดี และให้ทำการปรุงสุรามาถวาย ขณะเดียวกันก็สั่งทหารสอดแนมไปสังเกตดูพฤติกรรมของคนทั้งสอง

นายพรานสุระและวรุณะตบส ทำการปรุงสุราจำนวน ๕๐๐ ตุ่มตั้งไว้เกรงว่าหนูจะมาลงตุ่ม จึงฝึกแมว ๕๐๐ ตัวไว้วางตุ่มนั้นเมื่อแมวหิวจึงพากันดื่มกันนั้นนเมเมาหลับไป พวกหนูมาแตะหู จมูกและหางแมวก็ไม่ตื่น ขณะนั้นพวกทหารสอดแนมที่พระราชาสงมาเฝ้าดูคนทั้งสองเห็นแมวนอนตายหมด จึงไปกราบทูลพระราชไททรงทราบ

พระเจ้าสพมิตตเห็นว่าคนทั้งสองปรุงยาพิษหวังจะลอบปลงพระชนม์จึงมีรับสั่งให้นำไปประหารชีวิต แมคนทั้งสองจะทูลให้ทราบว่าเป็นสุราสอรอยก็ไม่ทรงเชื่อฟัง เมื่อประหารชีวิตคนทั้งสองแล้ว จึงรับสั่งให้ทำลายตุ่มเหล่านั้นเสีย พวกทหารจะไปทำลายตุ่มสุรา เห็นแมวกลับมีชีวิตขึ้นมาเหมือนเดิมจึงกราบทูลพระราชไททรงทราบ พระราชจึงรับสั่งให้จัดเตรียมสุราขึ้นมาถวายเพื่อจะทดลองดื่มดู

ในขณะที่พระราชจะดื่มสุรานั้นเอง ท้าวสักกะเห็นความพินาศจกมีแก่ชาวเมืองสาวัตถี จึงแปลงร่างเป็นพราหมณ์คนหนึ่งถือหม้อสุรา เหาะมายืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระราชารองชายหม้ออยู่

พระราชตรัสถามว่า "ท่านเป็นใครมารองชายหม้ออยู่กลางอากาศเช่นนี้ หม้อท่านไซ้ประโยชน์อะไรใดบ้าง"

พราหมณ์ตอบว่า "ขอเดชะ หม้อใบนี้มีไซ้หม้อน้ำผึ้งเป็นหม้อที่มีโทษมาก กล่าวคือผู้ใดดื่มเข้าไปในหม้อนั้นแล้วเดินไซ้ซัดไซ้ซน ตกหลุมตกบ่อ ไม่มีภูมิเกณฑ์ในใจ เทียวทยาเปไป พ้อนรู ขับรองใด เดินแกผาเปลือยกายตามถนนก็ใด นอนดินสลาย พุดคำที่ไม่ควรพูด กินอาหารที่เหลือเดนสุนัขใด นอนจมอยู่ใน

อูเจียนของตน มีตาขวาง เข้าใจว่าบ้านเมืองเป็นของเรา ผู้เดียว ทะเลาะวิวาท เสียทรัพย์สิ้นเงินทอง ไรนา ตามารดาบิดาได้ ขาสวมเชิพรหมณใด ทานจงชื่อหม้อใบนี้เสียเถิด

นำในหม้อใบนี้ ก็เป็นสุราเช่นเดียวกัน ถ้าประสงคจกเห็น ความพินาศของตนเองและบ้านเมืองแล้ว จงดื่มเถิด"

พระราช "พราหมณ์..ท่านมีไซ้มารดาบิดาของเราซึ่งหวังดีแก่เราปานนี้ ขอมอบบ้านเก็บภาษี ๕ ตำบล

ทาสี ๕๐๐ คนวัว ๗๐๐ ตัว ฎฎฆาชาในอีก ๑๐ คัน แกทวน ขอทานจงเป็นอาจารย์แก่เขาพราหมณ์เถิด"พราหมณ์แสดงตนให้ทราบว่าเป็นท้าวสักกะแล้วให้อวาทว่า "

พระราช..บุน ทูสึ วั และรตมาอาชาในจงเป็นของทานตามเดิมเถิดเราเป็นท้าวสักกะ ขอพระองค์จงตั้งอยู่ในธรรมอย่าประมาทเถิด" เมื่อประทานโอวาทแก่พระราชแล้ว

ท้าวสักกะก็เสด็จกลับยังสถานวิมานของพระองค์ทันที

ฝ่ายพระราชก็ไม่ดื่มสุรานั้น รับสั่งให้ทำลายทิ้งทั้งหมด สมทานูศีลบริจาทานแล้วในที่สุดของชีวิตไปเกิดในสวรรค์ สอนการดื่มสุราก็มีมาในโลกมนุษย์

แต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ขอขอบคุณที่มาที่ไปครับ.....